

7

Spredixi no

S. Lautenbacha

Spredixis no J. Landenbacha us I zeemsvetku 1901.

Ak tu preecigà, ak tu svetigà,

Zeemas soetku deenna!

~~Pasaulē grima~~
Kivtus ^{Foot} ~~zīmā~~ ~~resaid~~ ~~viss~~ ~~viss~~

Preecajees, preecajees, ak, draudrite!

Tā' dreed un skan kops vakarā vakarā pee muus
arīdedzinatām un krašni mirdzošām eglēm vīdā kri,
stīgā pasaulē; tā' dreed un skan jau gadu smilteneem,
tā' dreedās un skanēs mūžigi.

Ak tu preecigà; ak tu svetigà

Zeemas soetku deenna! - -

Leels preesos, leels notikumus - ja, vīšleelakais notikumus
cilvecbai gadijees, - pasaulē Pēstītojs dzimst. Preeci,
gà, svetigà zeemsvetku deenna ir vīna dzimundee,
na. Tāmdēl, "Preecajees, preecajees, ak, draudrite!" un us
klauses mī, no preecas macītojs Lūkas par ēo lee,
lo notikumū un preesu sava soeta evanģelīuma
2. nodalā' raksta, kur vīna vardi no 1-14 p. mīsu
valodā tā' skan: - - -

Vīšleelakai tumsai stāv pretī vīšleelakā gaīma,
vīšleelakam aurostumam pretī vīšleelakais siltums,
vīšleelakam naidam pretī vīšleelakā mīlestība,
vīšleelakai nelaimēi-postam pretī vīšleelakā laime un lai-
mība. Tā' arī zeemu, vīšleelakā laimētā, kur vī-
isakās deenas un vīšleelakās. garakās nakts, muus
atpīdējuse vīšleelakā gaīma, atvērīs vīšleelakā
debesu-tēva vīds, paradījuse vīšleelakā ^{mūžigā} tēva mī-
lestība, arīdzidama vīru postu un launumu, da-
vadama muus savu veenīgu Delu, līkdama Pēstītojam

tam pasaulē Pestītajam dzimst, nākt pēc mūsu mēsās,
 tapt par mūsu brālī. Ak neizdibinama Dieva - Tēva
 mīlestība! Ak tu precīgā - - -!"

Mīli draugi!

Dieva angeli pasludināja cīkanti nakti laucā ga-
 neim lealo praksi, ka cilvēku Pestītājs dzimst. Lai
 mēs šē Dieva namā sapulcējamies Tagad aplūkojam
 šo pašu praksi, protest, ka Jezus tāsni ir tas pe-
 dzimūšais Pestītājs, kas pasaulē bijis, cilvēkus atpe-
 stit no nozēgumu un greku nastas, no tumsības va-
 ras, un ņem caur savu svetu dzīvošanu, grūtu cešu,
 un un dzīlu - augstu maistū rādījis ceļu us debē-
 sim, us Dievu. Ees' visa tā atrodams: Dieva gods,
 meers vrs zemes un tēicu cilvēku labais prats,
 T.i. viņu sietība un prakse. Todeen šē grātam ap-
 lūkot

"To lealu praksi par Jezus pēdzimūšanu?"

Bet pirmis praksi tam islūgimies mūsu debēsu
 Tēva sveta gara spēku, ka Vīna vardus spējam pa-
 reizi saprast, islūgt - istulvot. Tu, ak svetais Dievs,
 sveti mūs savā pateesībā, tavs vards ir pateesība.
 Amen!

Ganeim, grūtdeneem visprīmak tā praksa vests
 pasludināta, pasludināta nakti-tumsā, zemes zomumā
 no debēsgaismas, debēsaugstības. Tā pasludināta vī,
 pirmis tadēem, kam vāds grūtums, usdevums, peenā,
 kums. Un kam nebūtu seva grūtuma, usdevuma, pe-
 nākuma? Vaj vecaks bes peenākuma pret bērnu
 un bērns pret vecaku? Vaj vīram nav peenākumu
 pret savu un sevai pret vīru? Tapat draugam pret
 draugu, cilvēkam pret cilvēku, zemam pret augstu

un angstam pret zemi, nomacītam pret macītu un
 macītam pret nemacītu? etc. — Tē gani bija veentē,
 sēji godīgi ļautīni. Pārplūmība, pārgalvība, pēdē,
 rums nedarīja viņu sirdis preecīgas. Bet tā Kunga
 Dēzus Kristus pēdzimāna Bēlmes pilsatā darīja tē
 neissakāmu lelu preeksu. Tē gani bija godīgi ļau,
 tīni — grūtdeeniši, viņi tīceja Deeva vardēm, viņi
 pateica Deevam, Zēligajam debesu Tēvam par lelu
 labdarību, par tā Kunga Dēzus pēdzimānu. Vis,
 pirms tē izbijās par to engeli, bet pēc tē palika
 droši par tā preecīga vesti. Viņi dzirdēja un klaus,
 sijas ar lelu sirds-preeksu, tās debess-draudības pul,
 ka dziesmu: gods Deevam debess-angstā, meess
 un preeks e-lveceem vīrs zemes. Viņi atstāja sa,
 vus lopus — metā nost vīras ikdeenišīgas rūpes
 un steigāus steidzas pēc sava Deeva un Kunga, tā
 ļaužu Pestītāja, projam us to namīnu — skūtinu,
 kur Dēzus beruins siltē gulēja, viņi centās to re,
 dēt, to peclgt. Tē grūtdeeniši bija tē vīru
 pīruce, kas Dēzumu suvojas ar godbijību un
 ceenību. Ak kāda preecīga bija viņu, nabādīnu,
 sirds! Kā pācplūda viņu sirdis un lūpas, kā ap,
 gaismojas viņu ^{rūpju} vaigs no lelu preeksa, ko tē
 redzēja un dzirdēja! Ak kā tē par vīru tē,
 ca un slaveja Deevu un pēc ar preeksu grovās
 atkal atpakaļ pēc savaem Copīneem — pēc savām
 ikdeenišīgām rūpēm, palaudances us Deevu! —
 Tas bija pateess, īsts, godīgs un svets preeks.
 Kums, mīli drangi! penākas tapat kā tēem
 gancam Bēlmes ļausōs preecātes par Deeva lab,
 darībām un mest vīras sava rūpes us viņu.

Mums atskan iedeen vel tapat kā beam grūtdē,
 neem Betlemes laukos tā debesu vests, kas mums
 pasludina preeku. Lai preecājamos un ligsmojamos
 savā sirdī, ka Jēzus Kristus pasaulē ^{nācis} ~~atpis~~, mūsu brā,
 līs tapis, ka tas mums sagādājis debesu preeku - par
 mums miris, devis mums cerību, savā laukā caur
 visām pasaulē grūtībām nākt pie viņa debesu val,
 stābā.

Tēva, tas nav vairs nekāds jauns, vel nedzirdēts
 preeks, ko sludinām; mēs aplūkojam un sludinām
 leclo jau zināmo preeku, kas un jau kopš tūkstoš
 deviņsimts gadeem noticis un sludināts. Bet mēs
 šē peminām un apceram, kā ē citkār cilvēceem
 preeškirts šis leclais labums. Cix tūkstoši un atkal
 tūkstoši cilvēku preecājāies par šo atnācšānu,
 Kristus pēdžimšānu mēšās! Pēc katoam godīgem,
 kristīgam cilvēkam šī deena nes vel tagad leclu
 preeku. Tas ir neisīkstošs preeks, preeks par neis,
 dibināmu Tēva - Tēva mīlestību. Šī preeca eeligs,
 motais spēks ir iedeen vel tas pats, kas vakar un
 gadu tūkstoši atpakaļ un tas bus un palīks ir
 Anplīkam un mūžīgi tas pats. Debess un zeme pu,
 di's, bet Deeva vārds nesudis.

Bet kāpec mums bus preecēgem lukt par Tam,
 ka Jēzus pēdžimšis? To gribām tuvak aplūkot. Dees
 mūs nabagus grieķus cilvēkus tā godājis, ka mums
 savu pašā veerīgu Delu par palīgu sutījis. Dees
 mūs šis loti mīlījis, ka mums savu mīlu Delu
 par Pestītāju devis. Dees darījis mūs caur To visai
 laimīgus; jo kad mēs savu Kunigu Jēzu ar labu
 prātu sajamam un pēc tā vārdeem dzīvojam, tad

mēs ar viņu satricināties arī reiz debesīs un pēc viņa
 dzīvotim mūžam godā un pirmsā. Nu protam, ka
 dēļ mums jāpreceļas, kadēļ mums šī preceļā, sve-
 tīgā zemas svētku deklinā. Mēs zinām, ka mēs ne-
 paliksim pīšlās, bet kā mūsu brālis, mūsu Pestītājs
 mums veicu satarisīs un sevādis debesīs, mūžīgā Jē-
 va namā. Ak kadē žēlīgs ir Dievs mūsu Tēvs debe-
 sīs! Viņš mums caur savu Dēlu Dēzu, mūsu brāli
 sagādājis lelu preceļu. „Ak tu preceļā, ak tu” —

Dieva dēls no debesīm atnācis, pēc cilvēkiem
 dzīvot. Viņš nenāca vis kā kadē lepus ķēniņš, ne,
 viņš nāca kā kadē nabādriņš, kā mazs, sunsls bēr-
 nis un ne vis ķēniņa pīli zeltā, samtā un zidā,
 bet nabagu būdinā, kūtī us seena silitē; viņš ne-
 bija vis kā lepus, bargs kungs, ak ne, viņš bija
 tā kā kalps, kas vājšem, bediģem, grītsirdiģem
 kalpoja. Viņš ceeta nabādribu, trūkumu, mokas, ceetā,
 nas un ruktu krusta navi, akai lai mēs caur to ak-
 sum bagati, laimīgi, preceļi, hīsmi un nemirstami.
 Viņš jau to padarījis, ka mēs no mirstāmeem cilvē-
 keem topam par nemirstāmeem pēc viņa. Viņš mums

parādījis ^{kadē} kadē lelu labumu un žēlastību, ka arīdzan engeli
 debesīs un tās debesu draudzības pulks par to ļoti
 preceļās un slaveja Dievu ^{ak tu preceļā, ak tu svētīgā}
^{zemas svētku deklinā}
^{debesu pulks, tava spēka pulks}
^{Preceļies, preceļies, ak tu mūžīgā}
 Mani draugi, atīstītu to no visās brīdīs. Pacelsim

savas acis us lelu kalncem, us debesīm, no kurienes
 mūsu palīgs nāks, kur mūsu debesu Tēvs us mums
 noskatās! Neatmirsīsim nekad, kadē žēlastību Jē-
 zus satarisījis mums debesīs. Viņš mūsu vislelākais
 labdaris. Nemeklesim nekur citur palīgu, kā vienīgi

pēc viņa. Kaunesimies un kautresimies viņu aprūpiti,
 nat un noskumdināt ar launem, tumšiem darben.
 Mums nebūs bet launem, senaidnesiem, bet Derus drau-
 gem. Nesaganisim šos preecigos svētkus ar grekem
 un kauna darben. Drivosim ar pratu tēklā un satī-
 cībā, kā Deva berneem peklājas. Preecasimies par to
 leelo preeku, ka Derus mums par brāli Tapis. Kad nu
 Devs tads labdarīgs, ka Viņš mums savu Delu devis vis-
 zemes, tad Viņš mums arī debēs preešķirs reiz visu
 labklājību: kad tik Viņa Dela vārds ceenā godā tu,
 rezim, tos par savas Drives preeķirakstem jēmsim.

Preecasimies par Derus pēdzimšānu. Caur viņa pē-
 dzimšānu nāksuse gaisma tumšā, mīlestība naidā.
 Caur viņa ateesānu mēs nu varam ve-estam Tumsā pa-
 gani, bet kristīti laudis. Viņa macība mums devuse
 gaismu, ka istu Devu atristam, ka viņam kalpo-
 jam un kā saticīgi kristīgi laudis savu devisīvu
 maiziti ar godu pelnam un edam. Derus macība arī,
 dzinuse tumsu. Derus macība padarījuse, ka nu gau-
 driz ik katrā namā, ik katrās mājās sastop ticīgus, go-
 digus, deobīgus cilvēkus, kas jauki preekoj Deva
 vārds. Derus macība darījuse, ka mīlestība un saticī-
 ba starp cilvēkiem celusēs, varojusēs, ka naidis un ne-
 satība mitejees, ka bārnīcas usceltas, ka cilvēki
 no visām malām spežās, tur Deva vārds klausītos.

Ak, sacisim no sirdsdibena: Gods tev Devs augstais!
 ka tu mums savu Delu devis, kas mūs epreecina, ap-
 gaismo, mums svētu dzivošānu mala un rāda ceļu
 us mūžīgām Tēva mājām, us debesim.

Tā mīķu zeme, mīļi draugi, kā visas citas zemes
 bijā vecās laikos, pirmus Derus macību sludināja, tā

kā kads neapkopts tirums, kur daži un cita ne,
 zale auga un nedīga nekada labība. Tad valdija
 elkaļevība un daža kumša kušana. Tur nebija barni,
 cu, kur cilvēki salasītos pēē Deeva slavešanas. Ne! Tur
 bija kalni, paskaknes, kupli koki, soetas bīzes, kur
 ļautini kā prasdami zeedoja - upureja savem zēdo,
 matem deevem: un neceus neprata isti Devu lūgt.
 Tē veroja, ka cavs zeedem - upureem, un daudz vardeem
 Devs pēsaucams. Bet Devus atnācis mācīja: ^{ku isti Devs jāpeelud} Devu
 peeldzot, ^{vīns sacīja,} Pums nebus plāpat kā paganeem, kas daudz
 vardu karta. Pums ir sacīts, ka jums bus īai jeb vīnā
 kalnā Devu peelugt; bet es jums sacu: ne īai jeb
 vīnā kalnā, bet garā un patesībā jums bus Devu
 peelugt. Jā cavs Devus atēšanu mēs un mūsu bēr,
 ni topam maciti, ka nebus necevanam c tam kalpot
 kā veen Devam un tam, ko vīns mums reiz us īo
 pēcegi, soetigo zeemvetku deevnu sutijis, Jezum
 Kristusu, mūsu Kungam, ko tē grūtdēni, gani pē.
 mee ar sirdi pēceku peeldze.

Keskastams ļaurū pulks īodeen līdz ar mums
 apcer un dzed: gods Devam augstbā! Kas var isskai,
 tik to cilvēku daudrumu, kas cavs īo vīzleelstako
 maēbu, to maētu no tā Kunga Jezus Kristus at.
 ešānas, tapuši atgrecsti, kas greku celus atstajusi, kas
 darījusi to, kas Devam patik, kas cešānās paccetigi,
 naves emnā droši bijusi un gaidījusi, carejusi us
 nākamō labklajību, ko mums Jezus īpeluģis. No
 tā laika, kops Jezus pasaulē nācis, celuses gudriba,
 atēšana, soeta dzīvošana. ļaur Jezus pēdeemšānu cil.
 veem nonākuse vīzleelakā laime. Tumsība arģā,
 juse: bedas marīnamas, atveeglīnamas {L. kušās, greki

īssindzami un pēdodami palikuši, elkadēvība zuduse. Kristīga ticība sākusē zālot, zelt, celš us debestīm gau vel ļaurs un ērkšains, bet jau varak eestāigats.

Caur Jērus mācību un atēšānu arī pēe mums nāk godīga dzivošana eesnā.

Mēs ar savēem bērņēem zinām jau varak no Kristus un kristīgas ticības, no Deeva bušanas un no mās, kamās labklāsānas. Nu jau ^{gadījumās} varak lasitāju, varak Deeva nama gājēju, varak kārotāju pēe debestīm laimes. Kad arī īns tūrs vel besdeevība pamānāma un no lē, lēem greķēem dzirdām, tad komeš tūspret godīgus cilvekus, kristīgus laudis, paklausīgus bērņus un lēbu sēimī arīdzan usētam. Kad vēsnā namā - mājā lautiņi us Deevu nedomā un kā pagāni dzivo, tad tūspret atkal var saskatīt dāudz citu mājū, kur Jērus mācību eesni, kur Deevu pēeludž, kur zālo kristīga dzivošana. Un tas, kas šodēem greķo, var ritu atgreķēes. Ak Deeva draugi, pēecājēes, ka caur Jērus pēedzīmōšanu tās mēta, deevbijība, pakeesība, cilveku laime nometuses vīrs zemes un ka caur mūsu Pestitāja svetdarīgō mācību deevbijīgi lautiņi varojas.

Pēecāsimees par Jērus pēedzīmōšanu, mīlī ticības beedri, ne vēen šōs svetkōs, bet allāšim; jo mums dēimīs un atrācis Pestitājs, glabejs un pelīgs vrsās be dās. Un caur šō glabeju varām tapt pēecīgi un sveti. Greķi, kad tēe pādāritē, vārdzina cilveku. Nemeerīgā sirds pajem mēegū. Greķu sodība cilveku beedē; bet Jērus atēdams un greķu pamēšānu nesdams lēdž eedod sirdij jaunū pēecku.

Greņcek, kas tu gulēji us naves gultas; kas tu vāidiji savu galvū no vēenas puses us otru; kas tu vāi,

manaji: ak, man cetas kriti, nevaru atjantees, man
 gals klat! Savas monas tu tad vaideji un ludzes:
 ak, Jezu, leec man vergli mist, ne baudit naves mo,
 kas! — Pec kada britna Tev tad palicka labaki, tu
 to vajibu - slimibu parceeti un to gulu izguleji. Kas
 deva Tev speku, kas gutibas panest? Kas epreccinaja
 tad tavu sirdi, ko vajiba un nave laurija? Kas bija Tad
 Tavs paligs? — Kas eits, ka Kungs Jezus, kas pasaulē
 nācis, elju un vīnu, epreccesānu un žēlastību Tev
 epihinat sirdi! Vīnš mūs maca, ko stigi dzivot un
 sveti mist. Vīnš atnesis mums mēru, salīdzināšanu
 ar Deovu, pēdošanu un mūžīgu dzīvošanu. Vīnš
 grobejis mūsu sirdi svetu darit un no greķem šķēstīt.
 Vīnš launu un elli usvarējis: Vīnš ir augšamcelšā,
 nās un modinātajs no mironēm. Kas us vīnu tic,
 tas nepaliks kapā - arudās, bet celsees augšam, dzī,
 vos mūžīgi.

Precasimees, mīli draugi, Jezus, kura dzimundee,
 un šodeen svīnam, grib mūs no greķem atpestīt,
 Vīnš grib mūs vest pee sevis. Vīnš mūs var apgais,
 mot un epreccinat; Vīnš mums dos speku, cerību un
 vīru, kas mums derigs. Steigsimees, metisimees pee
 vīna kājam zemē, meklesim vclenigi pee vīna palīgu
 bedu stundinā. Lixsimees no vīna macitees, neture,
 simees preti svētajam garam, tad mums bus l. g. s.,
 mība šeit laicīgi un šur mūžīgi.

Kas Jezu meklē, tas dabū vīnu parit. Kas vīna
 vārds klausās - tos kasa, tam paleec mērija sirds.
 Kas pee vīna tviās, tas macisees savu suvaru mīlet.
 Ak, vīnš leelas leetas pee mums darijis! Vīnš ir spēcigs,
 vīna vārds ir svets. Kalposim vīnam allašim un ne.

atõõksimees nekad no Vina.

„Lums ir šõdeen kas Pestitajs Drimis.“ To sludina Tas engelis šõdeen mūsu evangeliumā. Kapee viņš mums Drimis un no Deeva sutits? Vaj gan velti, jeb bes zinas? Ak ne, mīli draugi, kapee viņš pēdrimis, ka viņš mums mūsu grekus un nozēgumus atjēmtu. Jo ja viņš mums tos neatjēms un ja viņam nelāusimees, tad mūžām busim paruduši.

Kā kadā beedotā, veesibās jeb godā nevaram bes kada paristamce jeb draugu cetapt, tā arī bes Derus nevaram debesis noest. Kas mūs tur saņem, ja ne. Esam pēe viņa - Deeva dela - jau lauku turejūšes? Kas savu Pestitaju šini pasaulē mīl, to ceeni un tam klausā, tam Kunga Derus debesis noāvēs asaras un paradīs visu žēlastību. - Pēcēsimes tad nu par Deru, par Vina labdarībām un par viņa svetu pēdrimšanu. Ak, tu pēēcigā, ak tu svētigā, zemas svētku deevnā - Kristus Drimundēevnā. Mīlesim ēv Drimundēevnā, Deru, allašim. Busim allašim pateicīgi pret viņu.

Slavesim Deevu, kas mums tādū leelu pēesku paradījis, pēēšķirīs un savu Delu devis. Deevs mums nav valodu - meli devis, lai savu tuvaku lādām, lai neglītu muti tūvam; ne! pār visām leetām viņš mums meli - valodu devis, lai viņu slavejam ar lugā nām, macētām un dzeesnām. Viņš mums rokas devis, lai viņu slavejam un teicām ar darbeem, tu, vākam eedamī palīgā un labu daridamī. Teiksim un slavesim Deevu šõs svētkõs par tam, ka viņš mums savu mīlu Delu sutijis. Lārgasimees no visas āstõvā, nās un blaustõsānās, ar ko Deevs top apsmeets. - Lārgasimees, ka sava Kunga Derus (Kristus) Drimšanas =

svētkus neapņānam ar bēdēvīgu un bēskāunīgu Dēi,
vošānu. Jo šīs dārgās svētku deenas nav ecēlās, lai
launnumam un grecekem zēdojam - upurus nesam, ne!
Tās ecēlās, lai par Dēva žēlastību precējames un
Dēvam atvēlam savu sirdi.

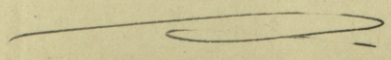
Cheklesim pee Jezus žēlastību savās bedās. Vīnš
jau visu bedīgu lauču draugs un eprecekojs-remde,
tajs. Pateesi, vīnš seks, kas us mani tic, kam nebūs
pazust, bet mūžīgu dzīvošānu emanot. Precēsimies
par Jezus mūžīgās mīlestības pilnu sirdi, sacīdami:

Slavets esi tu, ar žēlīgais Pestītājs! ka tu pasaulē
nācis, bedīgs, greckis cilvēkus apraudēt un aplai,
not. Ak apsveti mūs šīs svētkās ar dēvīgīgu sirdi,
ar svētām lūpām, ar kasīnu un godīgu dzīvi. Dēn
visus grekus no mums nost! Depreecni un dreedini
vrsus neveselus un vajus, kas šini laskā elsmības un
vajības gultā gulūšes. Lai Tava pēdērmōšana arī vīnā
sirdi epreceē un epirodzina un maci Tu mūs vrsus
godīgi un vrsīgi dzīvot un precētes kā tee engeli
un gūtdeeni-gani mūsu evāngeliumā. Lai svēdi,
benīgi šodeen aprzinames un ligsnojames, precējā,
mees, ka „veens beens mums dzīms, veens dēls mums
dots, kvra valdīšana ir us vīnā kameētā, un vīnā vards
kop nosaukts: brīnītkīgs, padoma-dvejs, stiprais
Dēvs, varenais, mūžīgais Tēvs, meera Lēls-Kungs!

Ak tu precējā, ak tu svētīgā
Lēmas svētku deenu!

Kristus mums ^{nācis} dzīvot
~~Viss pasaulē ^{Pestīt mūs} ^{sācis}~~

Precējes, precējes,
Ak, draudzite! Amen.

Spredzīs no J. Lautenbacher no jaunāda decem 1902.

Ferns Kristus vakars un iedeeen,
Un tas pats mēģigi veeid veeen.
Amen.

Deeds, palīdz jaunū gadu sākt,
Dod vīzam labam pēe mums nākt,
Pasargi mūs, Kungs Jezus Kristus,
Un dod mums labā mēerā mist;
Dod vīzu, kas mums vajadzēs,
Pēe mēesas, kā pēe dveseles. Amen.

Klausēs, milā draudzē, mūsu šīs deenas evan,
gelinūm, kas uvrakstīts no preeasmacitēja Lu,
kasa, kur 2, 21 mūsu valodā tēe vardi tā skan -
Kiti dr! Te pat kā sornejam zeeemsvēticus, Kristus pēe
dzimšanū, te jān astoņas deenas pagājūšās, te
nosākam iedeeen jaunū gadū, te nesam ^{iēdeem} jaunū
pateicību Deevam - Tēvam, no tā jaunū svētibū
isluodamēes.

Mums Deevam, zēlīgam Tēvam jāpateicas, ka
tās mūs edrnājīs, dzirdonājīs, apģerbis, glabājīs un
usturejīs, ka tās bedas no mums vej un nogrēe,
zis nost, vej mūs bedās nav atstejīs. Mums
Vīnam jāpateicas par vīvām labdarībām, ko Vīnō
mums pēeškrēivīs. Mums Vīnam jāpateicas par
vīzu zēlastībū, ko Vīnō mums pēe mūsu dveseleem
perādijīs. Pa, mums Vīnam jāpateicas, ka Vīnō mūs
mūsu grekōs nav no šīs pasaules prom arīssau,
eis. - Ak, kas var vīzu to labumū, ko milāis Deevs
mums darījis un ~~tas~~ leclo lenpraktībū, ko Vīnō
mums rādījis, īstēikt un īsleket!

Ak, kaut man šūkstōš mēles būtu

Cilvēku mūža isumu.

Bet vaspīrums Tu, ak svetais Dievs! kaci mums
mūsu deenas kā skaitīt, ka mēs gudru sirdi
dabūjam. Iveti mūs, ak Tētū, savā patēsi,
kā, Tavs vārds ir patēsis. Amen.

Gadi, gadi, mīļi draugi! ja, tikkoši gadi ir
Dieva preekšā it kā ta deena, kas vakar pagāju,
se un kā veenas nakts vakts.

Tu, Kungs, atņem tos tepat kā pludi, tee
ir it kā meegs, tee ir agrumā tepat kā zāle, kas
savīst.

Kas ritā zālo, un tad atzēl, un vakarā Top
noplauta, un kalst. — —

Do vrsas mūsu deenas arset caur Tavn duss,
mību, mēs pavadam mūsu gadus kā pasaku.

Mūsu dzīvības laiks stāv septiņdesmit
gadus, jeb ja kas ļoti stiprs ir, astoņdesmit
gadus, un vinas ~~mūsu dzīvības~~ labums ir
grūtums un bedas, jo ta arset ātri un mēs
skreņnam nost. Tā dzied ķemūšs Dāvids.

Cilvēku mūžs, mīļi draugi! ir iss un ātri
beidzās, bet gara ir mūžība, jo ta bes gala. Mēs
nabaga pesaules-ēdzīvotāji, mēs dzīvojam isu
laiku vrs zemes. Kā jau dzīvojam, ka jo, astoņ,
desmit gadu. Mēs dzīr atstājam savus darbus; sa,
vus darbus atstājuši, mēs āķīrāmes no zemes un
arsetjam kā cecmā, kur mūžam neatnāca? —
Deenas un gadi steepjas dzīr projām un mēs ar
vīnem steepjames līdz us mūžību. Kas notieks
kopš notecojšā gada sākuma? Mēs nācūši āvāc

veemam, tuvak kapam, tuvak mīstānai. Do
 deenas jo veeksi topam un mūžiba nāktin nāk
 tuvaki. Mūsu deenas izrud kā ēna. Tivi acim
 redzot topam veci - vomi. Kur palikuši tee gadi,
 kad mātes klepi gulejam, kad iūplē saldi dusejam.
 - Kā ar sparneem tee a. slaidišeas prom. Tad tee
 laiki, kur kā bērni dzivojamees - spēlejamces, no
 pasaules ruktuma vel ne neeka nemanidami - veri,
 madami, kur tee palikuši? - Sūrekti tee a. s. k. re,
 jūsi. Tee laiki atkal, kur peežemamees spēkā, kur
 sējam stradat darbus, kur tee palikuši? Tee a. s.
 gājūsi vel ātroak. Bet vaj tee gadi, kur galva meti,
 sees sīva, kur rokas trīcēs, kur kājas drēbes, vaj
 tee ilgaki kavēsees? Ne but ne! Aoi tee kā ēna
 projam steigsees, meesa gulēs sīva, auksta un dūē,
 sele a. s. lidos mūžibā. Cilvēku ed Kā koku lapas
 ir cilvēku ciltis: veena paet, otra nāk; veena
 ciltis birst kapā, otra atkal zalo. Mūsu mūžs
 vīrs zemes ir iss un ātri paet; bet nakamā mū,
 žiba (debesis) ir gara un bes gala. Pasaulē mēs skai,
 tam gadus, debesis mēs skaitisim no veenas mū,
 z. tas no otru.

Bet mums nebūs par sava mūža isumu skun,
 det. Tas ir ^{tas} veennēs tik garš, ka mūžigu dzivošānu
 varam tomēr semantot. Neko noskait, ka iss, ja
 tikai to isu laiku labi islectojam un vīnu nepa,
 vadām ar grekeem un neganteem darbeem. Tik
 astoneas deenas bija Jezus - bērniš vels un vīrs
 jau nosāka savu pestišānas darbu, islēja jau mū,
 zu dēl savu asini, līkdamees mūsu dēl apgrāizīt

savu jaunuu meesinu. Bo isaks muīs, jo varrais
 mums jāsapjēms, jādzēnās, darīt un dzīvot pēc Deeva
 prata. Ko līdz cilvēkam garš muīs, gara dēvība -
 dzīve un sirmi mati, ja tas greku pelnītājs; ja tas
 nerūpejas iegūt - ņemantot mūžības kroni, ko Jēzus
 lēk ticīgeem un Deeva = mīļotājiem galvā?!

Paģājūšais gads mums islēkās iēden tad īss.
 Bet viņš nav nēdz isaks, nēdz garaks nekā visi citi
 gadi, ko esam nodzīvojuši. Neskatīsimecs us isunem,
 bet tikai us tam, vaj īo gadu esam labi, godīgi
 nodzīvojuši - pavadījuši.

Deevam nav armaršīgs prats. Jan Viņš ovā
 lieis tā to, kas labi darīts, kā to, kas slīkti darīts.
 Jan Viņam stāv prātā tīklab tas nabadrīns, kas Viņu
 no sirds pērsaulca un peclūdza, kā tas nebedneeks,
 kas vīru apsmoija un zainoja. - Jan Viņam stāv
 prātā tīklab tas zemes vargalītis, kas ar sveedveem
 peln savu maršiti, kā tas tērmants, kas savu
 Deeva davanu ar dzerejeem noplīti dzersānā. - Deevam
 nav vīs iskrits no prata nēdz tas, kas Viņa eklus
 pareizi staigājis, nēdz tas, kas pa greku tekām mal,
 dijees. - Ak Deevs! Tū zini visu, Tū pazīsti ik katru:
 Tēv nav noveena lēta paslēpta. Tū labi zini, kas
 Tēv kalpojūši, kā pēeklājās, un kas Tāvus lūcumus
 pārkapuši - darījuši, kas noklājās. Tēv, Deevs, zinams
 kas gājēji ^(pa jānu celu) tūs dēbesim, kas skrejeji pa plato uselli.
 - Tū esi ezīmejis, ^{gan tos,} kas Tāvū sveku ganu sajeņmuši,
^{gan tos,} kas Tāvū vardu pulgājuši. - Gads bija gan īss, to,
 mer Tavas acis duudz vēdzejūšas. Ak Kungs! palidzi
 mums ^{mūsu} ~~svētā~~ dvēselei par mūžīgu labumu iso dēvības

lainei labi apdomat, māci mums mūsu deenas tā
skaitīt, ka gudru sirdi dabujam! Lai nekavejames!
Lai nepaliekam grecoš! Lai tuoplikaun dzivojam la,
baki un svetaki, ka pēgalā nepaliekam turši no mu,
žigās svetības, bet ka semantojam dzīvības kromi.

Cilveka deenas ātri rītek. Devs mums šo lainei
devs, lai stradadami savu maizti pelnam, lai savu
dovēoli apscopjam, lai gādajam, ka muvīgu dzivošānu
(babclāšānu) semantojam, lai meslejam ar tricesānu
un drebesānu, ka pēkam usjēnti debesīs. Lai caur
drošu palaidīgu dzīvi un dzivošānu nenākam muvām
nelaimē an kaitē!

Vecns gād^{heseu gan} ātri rīcek. Bet ^{ari} vecnā gadā varam
daudz padarīt. Vecnā gadā dabujam dzirdēt daudz
maicību. Vecnā gadā top rāti daudz greceek. Vecnā
gadā Deeva vardu klausītojeem top serāditi daudz labi
Frcūmi. Teešānu saka mūsu Pestītojs — cilvekiem bus
dot atbildi par ik katru launu vardu, ko runājuši.
Šēem vārdeem plašā nozīme. Kums jādod Deevam
atbildeba par tānu deenām, nedelām, mēnešēem un
gādēm, ko esam pavadījuši; no darbeem, ko darīju
ši; no maicībām, ko dzirdējuši an sajēmuši.

Greceek! Kas tu tāi izgājušā gadā sava kuseka
sveedous, jēt sava beona padomni esi apdzēris, ko tu
atsac, zi Deevam? Greceek! Kas tu pōungād dzivo,
jis ^{sva} valā, Deevu apsmeedous, ko tu atbildesi Dee,
vam? — Ko eitu, kā: Kungs, man gan tika sludināts
Tavs vards un prats, bet man netika pēc tā darit.
Pēc Tava paša vārdeem, atk greceek, taps tev Tava
Teesa spēcēta: Nost no manis, tu laundari!

Teesa, e, lveca mūrē ir iss, bet arī šai irā mūrā
 Tu vari gan leelu larmi, gan leelu melaini peere,
 Dret. Tu vari debesīs ušēt, tu vari aridzau ellē
 noģimt. Ko tu pats meklesi, to tu ^{ar}atradiši, to
 tu dabusi.

Mili draugi! Kas ir veens gads? Veens gads ir
 Arkaī iss laika-spridis, kas ātri pa-cet, driz ar-šķreca.
 Un kas ir desmits gadu? Kas trīsdesmits gadu? Pat,
 kas ir vīrs mūsu dzīvības laiks? Tas Arkaī iss
 brīdis, kas driz ar-šēet un parud kā ēna.

Saki, jauneklī, kur tavi jaunības gadi palikuši?
 Vaj tee nav paruduši kā ēna? Vaj tu vari vel ko
 atminēt no savām bērības gadsēm? Vaj tee nav
 ar-beģuši kā rita sapnis? Ko tu savraji Tavis ga,
 dās? Ko tu macījies? Kurš labais engelis tev
 pēsitās par cēla beedru? Vaj tu esi Deeva bijāes,
 Atisnību darījis? Deb vaj tu Deeva svetū garu, ko
 tu kā bērns dabuji, kā jauneklī atmeti?

Tu vīrs un seova, kur tad jums tee gadi palikuši?
 Kadus darbus jūs darījuši, kadu preeku jūs pēdzīvo,
 jūši, kadas bedas jūs par-cētuši, kadus bērns
 jūs andzinājuši, kadu svetību mūrīkā jūs sev sa,
 krajuši?

Pūs ar sromcēm mateem, jūs sromgalvi, kas jūs
 varbut tuvak kapam atv. l-cušēet, kur tad jums
 tee gadi palikuši? Atskatāites us to cēla gabalu,
 ko jūs nostāigājuši. — Kadas dvēseles mantas jūs
 šai laikā preekō debess-drives cekojuši? Labi jums,
 ja jūsu gadi nav aizgājuši nelectbā un ja jūs to
 darījuši, caur ko debesīs buseet Deevam patīkami

vcesi!

Neapdomīgo grieceek! kur Tavš dzīvības-larkā
palicis? Ak, kāda sodība us Tevi gaida par Acem grieceem,
ar kureem tu Deevu apkaistinājis!

No launa iodeen atgriecees,

Vel tevi sauc tas mīlais Deevs.

Ēj Unam pakal, klausidams.

Bet ja par to ne bedadams

Ļo laimi pats arskavesi,

Tad mūžam ellē gaudosi.

Nostkumņš grieceek! kas tu savus gadus ar asarām
nožēlo, jemees droin sirdi, Jezus ir grūts, rīdīgu lauvēn
sepreceetaps.

Īns Deeva draugi, kas jūs savā isā dzīvības-larkā
brīnī Deevam usticīgi, Deevs jūs pacels debess-mūžībā.

Īns bedīgi cilvēci, kas jūs sōs larkōs daudz krūtā
un bedu peedzīvojuši, Deevs jums pec leetūs-larkā līks
īzelastības-saulei atspidēt.

Ēe leetūs atspid saules gaiss,

Mums preeem dos mīls Pestītājs.

Īns, kam gadi pagalam, kam arvešanas laikes
peestajees; kas jūs caur svetu dzīvošanū us mirtšanas etn,
dīru labi sataisījušees, atvēleest mirstot tam Kungam
Bezrum savu dvēseli.

Debesīs jums preees un gods

Tīks no paša Deeva dots.

Mīli draugi! Tas gads mums it peepēzi arsitājis.
Ēe gadi, kas pagājuši, mums jau zīnami, bet kāds tūs
jaunais, Ļo nemākam sacīt. Mēs nezīnam, kāds krusts
veenam-otram no mums uskritis. Mēs nezīnam, vaj

Šis gads bus labs, vaj slikti, pēcku vaj bedu pilns. To
 nevaram nevens zināt. Mēs nemakam pateikt, kurš
 šini gada bus dzīvotājs, kurš mirējs. Gan zinām, kad
 rīts, bet nezīnām vis, kad vakars bus. Bet to gan
 varam droši un pāteisi sacīt, ka no leelā pulka, kas
 šo jauno gadu saņemūši, daudz tani pēckusis un
 arsees mūžībā. Nevena deena nepācēt, ka šūkstošēm
 cilveku necit un nemirst, un nevena pāte deena
 nepācēt, ka šūkstošēm netiktu apbediti zemēskāpi.
 Un tur, kur karš plosās, tur daudz šūkstošī banda
 naves ruktumu. — Nevens arī maerīgā ^{dzīvē} pēckas
 un sacīt: es šo gad mirējs nebūšu.

Ah, mūsu dzīvības laiks ir īss! Atgriezsimies,
 mīļie klausītāji, atgriezsimies pie Deeva. Šā, šisimies
 pozitīsimies un mūžību. Tīksim / par Deeva berneem
līdz ar mazo Terus berneem, graizsim, pametšim
 savus grekus, dzivosim arī šini gada kā Deeva berne.
 Leelaku labumu un svētību nemakam vēlēties, kā šo.
 Tapsim par Deeva berneem; nekavēsim to darīt. Tīk-
 sim jau šodien gādāt, ka kopam Deeva berne. Ar to
 mīļu Terus vardu jaunu gadu esāksim un tapsim
 Terus draugi. Un mēs busim Deeva berne, ja svētā
 krustībā mums pēckā, to krustā cilveka vardu
 godam veļkasim, ja pie mūsu kunga un Pestītāja,
 Terus Kristus svētām maerbām dzivosim. Nōžēlo,
 sim un atmetšim jau šodien savus grekus. Esāksim
 šo jaunu gadu ar labu apjemsānos un pabeigsim
 to ar labu, skaidru dzīvi un dzīvotānu.

Nearsmošsim Deevi, peeminesim viņu, kur stā-
 vam, ejam, ritos, vakaros. To spēku un svētību, ko
 mums Deos pēckā, to leelosim Deevam par godu,

pasēm un tuvākām pat labu, kerklesim Deevu, līdz
kamer vel spingti esem. Negaidisim līdz slimai gu,
lai un naves stundrai. Tā ir bailīga un nozinama
leeta. Pādarisim savus Deeva darbus, kamer vel gaisma
ir. Negaidisim, līdz kamer mums naves-nersts uskrit,
kad noveens vairo nevar stradat.

Gan mums preskās stāvotāis gads nezinaus,
gan mums nezinaus, ko preskāsdeenas mums nesīs,
vaj labu, vaj ļaunu. Bet tas, kurā varda deenu tādēn
savinam, kurā vards - kā to šis deenas svētā evange,
liumā lasam - bija nosaukts no tā engela, pirms ne,
kā tas mētes mēšās ^{tagē} bij eejēnts, Tas, kurš jau bijis,
Fekams ikbraims bija, kurš ir jau no mūžības, kurš
ir mūžigais Deevs un pateess cilvēks, kas visas leetas
zin, kas zin arī jau šī jaunā gada gaste, tas - mītais
Kungs Jezus - lai mūs pavada celā zēligi.

Lai tas Kungs, kas pats ir vīnotal celš, pateessība
un drovība, lai tas pavada mūs arī šini jaunajā gadā!
Lai tas mūsu spēkis un risls mūsu celā šini bebu
eelejā kā līdz šim, tā joprojam! Kad nozūrumus
mums ^{peestajās} ~~peestajās~~, lai tad sekam: Kungs, paliec pie
mums; jo vakars mētās un deena apkant! Lai pie
Jezus tuamees saeidami: Ak, Kungs, kur lai eju;
jo tev vien ir drovības maize!

~~Tā gads - ar šis jaunais gads, ko esīkam - kā cil,~~
vērē mūs un droves laics ^{iss arī} ~~in it~~, Te vīnš sākās, Te
arī ^{jau} ~~beidās~~. Lai tad arī nekavejamees un nevilēna,
mees. Lai nekavejamees Deevu bites un mīlet. Lai
nekavejamees satarsitees un postees us mūžību!

Taisies, mana vīds, un posees,
Celes, rādās gaisma preskās:

ceļes, rādees! Turmsa, auzstums zudis, gaisma va,
 sees! Pavasaris, saule un siltums nāks atkal. Lai
 mēs to darām, kas mūžīgai gaismai un dzīvības
 saulei, Dievam, mūsu Pestītajam patīk; lai darām to,
 kas tasni un pareizi Dieva priekšā? Lai kā dzīvo,
 jām, ka tas Dievs, kas ir šo gadu radījis, mūs us-
 lūko ar ielastības acīm un ar labu prātu, ka Viņš
 mūs visus aņģeļi un aplaimo.

Dievs, Kristus dēļ ludz'es ē' leet', -

Lai jaunais gads mums par lab' isiet. (Amon.
 Ja, kungs, mēs Tevi nelaidīsim, kasam tu mūs veti!)